

Arrest

nr. 71 198 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot, een Spaanse onderdaan, diende op 8 september 2008 een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoekster diende op diezelfde dag een aanvraag in teneinde een verblijfskaart te bekomen als familielid van een Burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot.

1.3. Op 12 februari 2009 werd er jegens verzoeksters echtgenoot een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 12 februari 2009 kreeg verzoeker eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoekster werd, naar aanleiding van een beslissing ten aanzien van haar echtgenoot op 2 september 2009, op 1 oktober 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Via de burgemeester van Menen werd verzoeksters echtgenoot op 16 februari 2010 uitgenodigd om duiding te geven aangaande zijn huidige activiteiten omdat uit zijn dossier bleek dat hij mogelijk niet meer aan de voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te bekomen.

1.7. Verzoeksters echtgenoot maakte hierop een arbeidsovereenkomst over, samen met loonfiches waaruit bleek dat hij nog steeds werkzaam was in Frankrijk en geen OCMW-steun ontving.

1.8. Op 6 oktober 2010 werd verzoeksters echtgenoot nogmaals gevraagd om nieuwe bewijsstukken over te maken. Hij legde ditmaal enkel een loonfiche van zijn zoon voor en een OCMW-attest waaruit blijkt dat hij geen steun ontvangt. Zijn zoon zou het gezin onderhouden.

1.9. Op 4 maart 2011 werd de verwerende partij ingelicht door de FOD maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale economie en Grootstedenbeleid dat verzoeksters echtgenoot financiële steun ontvangt van het OCMW sinds 18 maart 2011.

1.10. Op 13 juli 2011 werd jegens verzoeksters echtgenoot de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Omdat het verblijf van verzoeksters echtgenoot wordt beëindigd, wordt het verblijfsrecht van verzoekster dan ook beëindigd overeenkomstig artikel 42quater §1 1° van de Wet van 15 december 1980. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De betrokkenen verkregen op 01.10.2009 het recht op verblijf in functie van de echtgenoot en vader (B.E.A.S.) (...). De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42quater §1, 10 van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, (E.A.A.) en de dochter, (B.M.), aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40, 42bis en 42quater van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“(B.S.) had een aanvraag tot vestiging ingediend op basis van art. 40 van de Wet van 15/12/1980 als EU-onderdaan op 09/09/2008. Op dezelfde datum werd er een aanvraag ingediend tot verblijf als familielid van een EU-onderdaan door verzoekende partijen. De verblijfsaanvraag van het gezin werd toegestaan. (B.S.) ontving een E-kaart op datum van 10/09/2009. Verzoekende partijen ontvingen tevens een F-kaart op datum van 10/09/2009. De dochter gaat ondertussen reeds drie jaar naar een Nederlandstalige school te Menen. Zoon (O.) is zich inmiddels in Frankrijk gaan vestigen. Op 13/07/2011 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 21). Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 42quater en 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980. Artikel 42quater en 42bis kunnen bovendien slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. Dat het verblijfsrecht van de heer (B.S.) ten onrechte werd beëindigd. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken werd er een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42bis Vreemdelingenwet 15/12/ 1980. Op 08/02/2010 werd hij uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij legde een arbeidscontract en loonfiches voor van zichzelf en zijn zoon. (B.S.) bleek nog steeds werkzaam te zijn in Frankrijk en geen OCMW-steun te ontvangen. Op 08/10/2010 werd hij opnieuw uitgenodigd. Hij legde bewijzen over dat zijn zoon werkt en een OCMW attest. Men ontvangt geen OCMW en de zoon onderhoudt het gezin. Op 04/06/2011 werd de DVZ ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie dat (B.S.) sinds 18/03/2011 een uitkering van het OCMW ontvangt. Hij heeft zich bij gebreke aan werk of bestaansmiddelen moeten*

wenden tot het OCMW. Naar aanleiding van deze inlichting gaat de DVZ onmiddellijk over tot de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien (B.S.) niet meer zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (art.40,4, 2° Vw.) en een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel. Een einde werd gesteld aan het verblijf conform artikel 42bis §1 Vreemdelingenwet. Vooreerst moet worden vastgesteld dat (B.S.) nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 404 Vreemdelingenwet. Hij heeft immers nog steeds een reële kans om werk te vinden overeenkomstig artikel 40 §4 1° Vreemdelingenwet. Een EU-onderdaan is immers gerechtigd langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening houdt met het feit dat (B.S.) een reële kans maakt om werk te vinden. Na de inlichting die de DVZ ontving op 04/06/2011 heeft zij niet onderzocht of er al dan niet een reële mogelijkheid was op werk. Zij nam onmiddellijk haar bestreden beslissing. Een schending van het artikel 40 Vreemdelingenwet staat dan ook vast.

De EU-werknemer behoudt in elk geval zijn verblijfsrecht wanneer hij na ten minste een jaar te hebben gewerkt, onvrijwillig werkloos is en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de VDAB of wanneer hij start met een beroepsopleiding (artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet). (B.S.) valt immers onder categorie van artikel 404, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Gelet op de uitzonderingsregel in artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet kon de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing dan ook niet wettig verantwoorden. Verder is het ook zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken, haar bestreden beslissing, aanstonds en automatisch heeft genomen zonder in casu een afweging te maken of verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. Het gegeven dat men sociale bijstand ontvangt, betekent immers niet automatisch dat men daardoor ook een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem. De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens een aantal criteria te onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijk aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele afweging gemaakt, en heeft bijgevolg niet onderzocht of er al dan niet een 'onredelijke' belasting is, en schendt daardoor het artikel 42bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Verzoekende partijen betwisten uitdrukkelijk dat zij een onredelijke belasting zouden vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissing terwijl (B.S.) nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet, en zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij enerzijds lange tijd heeft gewerkt, actief op zoek is gegaan naar werk, zich heeft geschoold en zonder rekening te houden met het feit dat de som en de duur van de genoten sociale bijstand anderzijds beperkt is gebleven. Dat bovendien een 'onderzoek' dat slechts 1 maand heeft geduurd - sinds de brief dd. 04/06/2011 van de POD Maatschappelijke Integratie tot 13/07/2011 (datum Bijlage 21) — bezwaarlijk een serieus onderzoek kan worden genoemd. Dat de beëindiging van het verblijfsrecht dan ook veel te voorbarig is geweest, onredelijk en onzorgvuldig. Dat geen rekening werd gehouden met onder het feit dat de uitkering slechts gedurende een korte periode werd uitbetaald. Dat evenmin rekening is gehouden met het feit dat (B.S.) de afspraken met de Werkwinkel stipt diende op te volgen. Dat hij een trajectovereenkomst heeft afgesloten met het OCMW op 22/04/2011, waarbij er intensieve begeleiding wordt voorzien in de zoektocht naar werk en waarbij hij lessen zal volgen bij het Huis van Het Nederlands. Evenmin is rekening gehouden met het feit dat (B.S.) is ingeschreven bij de VDAB als zijnde werkzoekende. Het is kennelijk onredelijk om uit een inlichting dd. 04/06/2011 dat men nog geen drie maanden OCMW ontvangt, te besluiten dat men daardoor automatisch een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem van het Rijk, zonder hierbij enige afweging te maken. De voorgaande en overige inlichtingen die de Dienst Vreemdelingenzaken ontving, toonden immers aan dat er van dergelijke onredelijke belasting geen sprake was. Gelet op het gegeven dat de beëindiging van het verblijf van de heer (B.S.) op een onwettige wijze werd genomen, kon de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve ook niet over gaan tot een beëindiging van het verblijf van verzoekers conform artikel 42quater §1,1° Vreemdelingenwet. 9.1.3. Verzoekers verblijven reeds meer dan drie jaar in België. Zij hebben hun verblijfsaanvraag ingediend op 09/09/2008 in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. De verwerende partij had niet het recht een einde te stellen aan hun verblijf. De verwerende partij heeft het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd op 13/07/2011, hetzij nadat reeds een termijn van twee jaren verstreken is. De tweejarige termijn voorzien in artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet begint te lopen minstens vanaf de ontvangst van de verblijfsaanvraag (bijlage 19 of 19ter). De bestreden beslissing is dan ook manifest laattijdig genomen zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Artikel 42 quater, § 1 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Uit artikel 42 quater, §1, 1° blijkt dat het recht op verblijf verloren gaat wanneer er op basis van artikel 42bis

§1 een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben. Dit vloeit voort uit het feit dat het verblijfsrecht verkregen wordt in functie van het vervoegen of begeleiden van de EU-onderdaan (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1 53-54). Artikel 42 quater, §1,2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: 1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;” Op 9 september 2008 dient het gezin van verzoeker een aanvraag tot vestiging in en worden zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en een aanvraag tot verblijf. De aanvangsdatum voor de berekening van de termijn van twee jaar is de datum van aankomst in het Rijk, minstens de datum van het indienen van de aanvraag. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12, §2 en 3, 13, §2 en 14, §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/ EEG, 68/360/ EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat “1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Uni die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.” Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. 1-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.” In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 herhaalt het Hof van Justitie in punt 63 uitdrukkelijk dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C 459/99, Jurispr. blz. 1-6591, punt 74).” Er weze ook aan herinnerd dat de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ 11 juli 2002, Carpenter, C 60/00, Jurispr. blz. 1-6279, punt 38, en HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. 1-6591, punt 74). In casu ontfen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. in zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat “In dit verband wordt liet recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is niet een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt” (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. 1-6591, punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van “het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie” (eerste zin artikel 42 quater § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart. De aanmerking van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het recht op verblijf zou zijn verkregen op 01/10/2009, is niet correct

en kan überhaupt niet worden gevolgd. De afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie. In de parlementaire voorbereiding staat tevens vermeld "de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de ELF-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden," (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht. Wel oordeelt het Hof van Justitie dat, ondanks het declaratoire karakter van een verblijfsvergunning, het de Staten toegestaan is maatregelen te nemen om de bevolkingsbeweging na te gaan (HvJ 16 maart 2000, C-329/97, Ergat S., overweging 54: "Het gemeenschapsrecht heeft de lidstaten immers niet de bevoegdheid ontnomen, maatregelen te treffen ter verzekering dat de nationale instanties precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op hun grondgebied.") Meer bepaald in zijn arrest van 17 september 2009, Sahin, gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: "Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97 Jurispr. blz. 1-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62)." In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 benadrukt het Hof van Justitie dat: "Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden," en dat "Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C 215/03, Jurispr. blz. 1-12 15, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt." (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België), 2006, punten 64, 66, 68 en 69). In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dient aangenomen te worden dat indien een persoon verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie de termijn van twee jaar van artikel 42quater §1, 1° Vreemdelingenwet aanvangt op het moment dat de vreemdeling zich kenbaar maakt in deze hoedanigheid door de erkenning van dit recht te solliciteren, met name op de dag dat hij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvraagt (RvS 29 oktober 2010, nr. 208 587). In het arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nummer 208 587 wordt ook gesteld dat de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze artikelen van de wet van 25 april 2007 die de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wijzigt, niet conform zijn aan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de aanvangsdatum waarbinnen artikel 42 quater §1, 10 van de Vreemdelingenwet toepassing kan vinden, bepaald moet worden in functie van het ogenblik waarop de vreemdeling aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakt te verblijven in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en diens verblijfsrecht, dat aan deze hoedanigheid wordt ontleend, uitoefent. Verzoekers brengen hun wil in België te verblijven en gebruik te maken van hun verblijfsrecht in casu minstens tot uiting door het indienen van hun aanvraag tot verblijf op 9 september 2008. De bestreden beslissing van 13 juli 2011 werd dan ook genomen buiten de termijn voorzien in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingen-zaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoekende partijen te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in voormeld artikel. In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.3. Verzoekster verkreeg vooreerst pas op 1 oktober 2009 een F-kaart als houder van voldoende bestaansmiddelen. De aanvraag gebeurde op basis van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

“1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen”.

2.4. Verzoeksters echtgenoot werd verschillende keren in kennis gesteld van het verzoek om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten en in die brieven werd telkens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet en gewezen op het risico voor verzoeker en diens familie om het recht op verblijf te verliezen, indien verzoeksters echtgenoot niet meer zou voldoen aan de voorwaarden voor het verblijfsrecht.

Artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters Spaanse echtgenoot sedert 18 maart 2011 OCMW-steun ontvangt. Verzoekster betwist dit overigens niet. Bijgevolg werd er in de bestreden

beslissing terecht gesteld dat verzoeksters echtgenoot niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals omschreven in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Hierdoor werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot als burger van de Unie, overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42quater §1, 1° van de vreemdelingenwet dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster, als echtgenote van de burger van de Unie, en tevens aan het verblijfsrecht van hun dochter, precies omdat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.

2.6. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou de bestreden beslissing niet op correcte wijze zijn genomen. De stelling dat zij, ondanks het feit dat haar echtgenoot sociale bijstand ontvangt voor het gezin niet automatisch een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandssysteem, mist ernst. Het bestuur heeft geoordeeld in haar beslissing van 13 juli 2011 ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, dat deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk daar hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeksters echtgenoot was daarenboven werkzaam in Frankrijk en betaalde zodoende ook sociale bijdragen aan de Franse en niet aan de Belgische staat.

2.7. Verzoeksters echtgenoot heeft immers gewerkt in loonverband bij de SARL BOOST A COLIS te Halluin, Frankrijk van 1 april 2009 tot en met 14 april 2010. Bij een controle in februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken, op basis van wat bepaald staat in artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, kon verzoeksters echtgenoot zodoende loonfiches van zichzelf en zijn zoon voorleggen alsook het bewijs dat hij geen OCMW-steun genoot. Op 8 oktober 2010 werd verzoeksters echtgenoot wederom gecontroleerd, hij kon ditmaal enkel loonfiches van zijn zoon en het bewijs zelf geen steun van het OCMW te ontvangen voorleggen.

2.8. Wanneer echter de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2011 ingelicht wordt door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoeksters echtgenoot nu wel financiële steun ontvangt van het OCMW, met name sinds 18 maart 2011, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, op basis van artikel 42 quater §1, 1° van de vreemdelingenwet, nadat aan verzoeksters echtgenoot zelf ook de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd omwille van het feit dat hij niet meer voldeed aan hetgeen gesteld wordt in artikel 40 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters echtgenoot ontvangt immers maandelijks het leefloon als persoon met gezinslast. Hij heeft zich, bij gebrek aan een economische activiteit of bestaansmiddelen, moeten wenden tot het OCMW om te voorzien in zijn bestaansmiddelen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoeksters echtgenoot als gezinshoofd een belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Te meer nu blijkt dat verzoeksters echtgenoot sinds 14 april 2010 werkloos is en de beslissing dateert van 13 juli 2011. Ook al geniet verzoeksters echtgenoot maar OCMW-steun sinds 18 maart 2011, dient de vraag gesteld te worden waarom deze zo lang, met name meer dan 1 jaar gewacht heeft om zich in te schrijven als werkzoekende. Het is immers pas sinds 8 maart 2011 dat hij ingeschreven staat bij de VDAB volgens het inschrijvingsbewijs van 22 april 2011, stuk dat in het administratief dossier gevoegd zit.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet geldt dat verzoekster pas op 1 oktober 2009 een verklaring van inschrijving (F-kaart) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen verkreeg en niet vroeger. Verzoekster houdt de datum van 9 september 2008 voor. Op deze datum diende verzoekster echter slechts een eerste verblijfsaanvraag in dewelke geweigerd werd op 12 februari 2009 bij wijze van beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeksters echtgenoot, een Spaanse onderdaan, diende eveneens op 8 september 2008 een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 12 februari 2009 werd deze aanvraag echter expliciet geweigerd bij wijze van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing ten aanzien van verzoekster Spaanse echtgenoot luidde als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw, Mijnheer de Burgemeester,

Betrokkene heeft op datum van 8.09.2008 een verklaring tot inschrijving gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Hij legt onvoldoende documenten voor tot staving van deze verklaring van tot inschrijving.

Gelieve de betrokkene in het bezit te stellen van een bijlage 20 zonder bevel. Hij heeft nog een maand te tijd (na betekening) om de nodige documenten voor te leggen met name:

- bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voor hemzelf en zijn gezin

Deze beslissing dient door de burgemeester of zijn gemachtigde getekend te worden, overeenkomstig art. 51, §2. wegens onvolledigheid van het dossier.

Hierbij vindt u ook de beslissingen voor de gezinsleden van mijnheer. De gezinsleden hebben weliswaar de nodige verwantschapsdocumenten voorgelegd, maar kunnen uiteraard geen verblijfsvergunning als burger van de Unie bekomen zolang de burger van de Unie zelf nog geen recht heeft. Deze beslissingen heb ik wel zelf ondertekend (...) gezien het hier niet-EU burgers betreft".

Op 23 februari 2009 kreeg verzoeksters echtgenoot dan ook het volgende betekend:

"(betrokkene) Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Om te bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt werden loonfiches voorgelegd van de zoon, (B.E.A.A.). Deze loonfiches kunnen echter niet als bewijsstuk van voldoende bestaansmiddelen voor betrokkene worden weerhouden, Nergens uit het dossier blijkt immers dat de zoon zijn inkomsten ook daadwerkelijk ter beschikking stelt van betrokkene. Gezien (B.E.A.A.) zelf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijf bekomen heeft, zal het ook moeilijk zijn voor de man om zijn vader een voldoende bedrag te geven dat ook hij en zijn gehele gezin in hun behoeften kunnen voorzien. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 25/03/2009 (30 dagen na betekening) om alsnog de vereiste documenten over te maken: Bewijzen van voldoende bestaansmiddelen: eventueel middelen die betrokkene zelf ter beschikking heeft (uit tewerkstelling in een andere lidstaat, een uitkering, interesten op spaargelden, enz.), eventueel middelen die een derde ter beschikking stelt van betrokkene en zijn gezin (uit tewerkstelling van de echtgenote, middelen die door een derde op de rekening van betrokkene worden ter beschikking gesteld, e.d.m)."

Verzoekster diende op diezelfde dag, 8 september 2008, een aanvraag in teneinde een verblijfskaart te bekomen als familielid van een Burger van de Unie, in functie van haar Spaanse echtgenoot. Op 12 februari 2009 werd er jegens verzoekster eveneens een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 8.09.2008 (datum door (E.A.A.) geboren te Douar Astouan, op (in 00.00.1959 van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

(Betrokkene) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene kan de verklaring van inschrijving niet bekomen daar de persoon in functie van wie de aanvraag als familielid werd ingediend zelfde inschrijving overeenkomstig artikel 50 §2, 4° niet heeft bekomen".

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster dan wel een aanvraag deed op 8 september 2008 maar dat deze aanvraag evenwel erg duidelijk en gemotiveerd resulteerde in een negatieve beslissing ten aanzien van haar persoon en haar echtgenoot. De redenen van de weigering waren duidelijk en noch verzoekster, noch haar echtgenoot zijn tegen voorgaande beslissingen in beroep gegaan bij deze Raad. Zodoende worden deze beslissingen geacht rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig te zijn.

Het is pas bij beslissing van 2 september 2009 dat verzoeksters echtgenoot in het bezit wordt gesteld van een E-kaart. Op 2 oktober 2009 ontvangen verzoekster en haar echtgenoot dan ook beiden deze E-kaart.

In de beslissing van 2 september 2009 werd aan verzoeksters echtgenoot, in functie van wie zij haar aanvraag voor haar verblijf

“Mijnheer de Burgemeester,

Uit het dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag van verklaring van inschrijving heeft ingediend op datum van 08.09.2008 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze aanvraag werd geweigerd en betrokkene werd op 23.02.2009 in het bezit gesteld van een bijlage 20 zonder bevel.

Op 16.03.2009 legde betrokkene een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, m.b.t. tewerkstelling in een andere lidstaat, voor. Het bewijs van zijn bestaansmiddelen (loonfiches) werden op latere datum (05.05.2009) overgemaakt.

Hij mag in het bezit worden gesteld van een bijlage Bef een E-kaart Dit is een inschrijving in het vreemdelingenregister.

Gelieve betrokkene te vragen welke activiteit hij heden heeft werknemer/zelfstandige in België! werknemer of zelfstandige in andere lidstaat / begunstigde van werkloosheidsuitkering,... aangezien er uit het dossier blijkt dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden zou voldoen. Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet, dient hiervan een bewijs (RVA-attest) voorgelegd te worden (op welke basis de uitkering werd verkregen? Vanaf welke datum?).

Overeenkomstig art 42 bis § 1 van de wet kan de minister of haar gemachtigde controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht wordt voldaan, Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België, bewijzen van bestaansmiddelen of andere, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen. Betrokkene wordt vriendelijk verzocht om binnen de maand, na kennisname van de brief, de gevraagde informatie te verstrekken”.

De Raad wijst er, in het licht van de behandeling van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van 13 juli 2011, op dat reeds in deze beslissing van 2 september 2009 door het bestuur op werd gewezen dat *“Overeenkomstig art 42 bis § 1 van de wet kan de minister of haar gemachtigde controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht wordt voldaan, Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België, bewijzen van bestaansmiddelen of andere, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*. Verzoekster en haar echtgenoot wisten dus dat hun verblijfsrecht conditioneel was en dat controle op de voorwaarden tot de wettelijke mogelijkheden behoort.

Verzoeksters echtgenoot werd er zodoende reeds in de herfst van 2009 op gewezen dat *“economische activiteit in België, bewijzen van bestaansmiddelen of andere”* noodzakelijk zijn wil hij niet het risico lopen om zijn verblijfsrecht als burger van de Unie te verliezen. Het verblijfsrecht van verzoekster als familielid van een burger van de Unie, is gekoppeld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot als burger van de Unie.

Gelet op het feit dat slechts op 2 september 2009 beslist werd dat verzoekster op 1 oktober 2009 een E-kaart zou ontvangen en dat de bestreden beslissing dateert van 13 juli 2011, houdt verzoeksters betoog als zou het bestuur beslist hebben na het verstrijken van de termijn van twee jaar, zoals bepaald in artikel 42 quater van de vreemdelingenwet, geen steek.

Het recht op verblijf van verzoekster, zoals verzoekster betoogt, is niet ontstaan op de dag dat zij dit voor het eerst aanvroeg, 8 september 2008, daar deze aanvraag expliciet en omstandig gemotiveerd geweigerd werd. Aannemen dat dit recht wel op die dag zou ontstaan zijn druist tevens in tegen alle logica. Dit zou immers betekenen dat het 'louter aanvragen' van een recht, ongeacht de daaropvolgende beslissing, reeds dat recht als geldig en afdwingbaar in het rechtsverkeer constitueert. Het verblijfsrecht dat verzoekster aanvroeg mag dan wel een recht en geen gunst uitmaken wanneer het wordt aanvaard of toegekend, het dient evenwel nog altijd toegekend te worden door middel van de vaststelling van de vervulling van de vereiste wettelijke voorwaarden door het bestuur in een officiële beslissing.

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 blijft verzoekster in gebreke enige verdere toelichting omtrent dit onderdeel van het enig middel te verschaffen. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

2.11. Inzake de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. In casu heeft het bestuur vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot niet meer voldoet aan de voorwaarden voor recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Deze geniet sinds 18 maart 2011 immers steun van het Belgisch sociale bijstandstelsel voor het onderhoud van zijn gezin. Daarenboven is het niet onredelijk van het bestuur te oordelen dat verzoeksters echtgenoot, die zijn laatste dag werkte op 14 april 2010 in Frankrijk maar slechts sinds 8 maart 2011 ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB en inmiddels OCMW-steun geniet, wel degelijk een onredelijk belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Wanneer verzoeksters echtgenoot, als burger van de Unie, zijn recht op verblijf verliest dient voor verzoekster en hun dochter terecht toepassing gemaakt te worden van artikel 42quater §1,1° van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsels ligt dan ook niet voor.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2011 ingelicht werd door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoeksters echtgenoot financiële steun ontvangt voor zijn gezin van het OCMW, met name sinds 18 maart 2011, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot het nemen van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster. Dit gebeurde evenwel pas nadat verzoeksters echtgenoot, als burger van de Unie, bij eerdere controles ongemoeid gelaten werd door het bestuur. Daar deze nu echter geen inkomsten kon bewijzen en steun geniet van het OCMW, hetgeen overigens niet betwist wordt door verzoekster, is het niet onzorgvuldig van het bestuur dat zij deze maal overging tot het nemen van de bestreden beslissing op 13 juli 2011 ten aanzien van verzoekster. Gelet op alle gegevens van het dossier besliste het bestuur dat, aangezien verzoeksters echtgenoot niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, er toepassing van artikel 42 quater §1,1° van de vreemdelingenwet voor verzoekster en hun dochter diende gemaakt te worden. De Raad ziet daarnaast niet in waarom een periode van iets meer dan één maand, met name vanaf de brief van 4 juni 2011 van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid tot 13 juli 2011, de datum van de bestreden beslissing, niet zou volstaan om op zorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing te kunnen komen, te meer daar verzoekster de OCMW-steun aan haar gezin niet betwist. Verzoekster toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze de artikelen 40, 42bis en 42 quater van de vreemdelingenwet geschonden worden ten gevolge van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC